

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: Z. H.
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. X, ve věci příspěvku na péči

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) ze dne 6. 9. 2019, č. j. X, o poskytování příspěvku na péči žalobkyně od ledna 2019 ve výši 880 Kč tak, že se žalobkyni příspěvek na péči odnímá od dubna 2020.
2. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že nezvládá základní životní potřeby (dále jen „ZŽP“) péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost, tělesná hygiena, oblékání a obouvání a stravování. Žalobkyně namítla, že má onemocnění páteře s omezením dynamiky a statiky a degenerativními změnami, úzkostnou poruchu, inkontinenci III. stupně, šedý zákal a tupozrakost jednoho oka. Žalobkyně namítla, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) nepřihlédla k těžkým zdravotním postižením a výsledkům sociálního šetření. Žalobkyni byl příspěvek na péči dříve přiznán s trvalou platností.

3. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že rozhodoval z úřední moci při opětovném posouzení nároku o odnětí příspěvku na péči. Žalovaný nerozhodoval ve věci návrhu na zvýšení příspěvku. Úřad práce přiznal žalobkyni příspěvek na péči ve výši 880 Kč od února 2013. Platnost posudku nebyla omezena. Proti rozhodnutí se žalobkyně odvolala, žalovaný jí příspěvek na péči odňal a po soudním řízení správním na základě znaleckého posudku žalovaný žalobkyni přiznal příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně. Platnost znaleckého posudku byla pět let, proto zahájil úřad práce řízení o posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Sociální šetření nestanovuje stupeň závislosti, pouze se při něm zjišťuje schopnost samostatného života v přirozeném sociálním prostředí pozorováním toho, jak posuzovaná osoba vykonává jednotlivé sebeobslužné úkony. Rozhodující proto není, co uvede posuzovaná či pečující osoba. U žalobkyně ani z lékařských zpráv nevyplynulo nezvládání více ZŽP. Žalobkyně ani neuvedla, ze které konkrétní lékařské zprávy tento závěr vyplývá. Žalovaný se zabýval všemi podklady rozhodnutí a zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně podala ve věci podnět k přezkumnému řízení, který nebyl shledán důvodný.
4. **Žalobkyně v replice** doplnila, že v minulosti jí byl přiznán příspěvek na péči a nyní jí byl odejmut na základě žádosti o jeho zvýšení. Žalobkyně je však závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Zdravotní stav žalobkyně se podle lékařských zpráv nezlepšil.
5. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
6. Příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby [§ 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o sociálních službách“)], přičemž stupně závislosti jsou rozděleny podle počtu ZŽP, jež daná osoba není schopna zvládat (§ 8 odst. 2 zákona o sociálních službách). Základní životní potřeby, které jsou pro účely zjištění stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby posuzovány, je celkem deset: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost – ta se neposuzuje u dětí [§ 9 odst. 1 písm. a) až j) zákona o sociálních službách].
7. Obsah těchto ZŽP je konkretizován výčtem aktivit v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“).
8. Podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. pro závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některé ze ZŽP závislá na pomoci jiné fyzické osoby, postačuje, pokud posuzovaná osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat danou ZŽP vymezena v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.
9. Při rozhodování o příspěvku na péči je zásadním a rozhodujícím důkazem posudek závislosti osoby. Na posudek závislosti osoby na péči je podle konstantní judikatury třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se sice jedná o tzv. „povinný důkaz“, nikoliv však o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Z toho důvodu není správnost posudku presumována, posudek proto podléhá hodnocení správního orgánu a nemůže být bez dalšího převzat jako pravdivý. Při rozhodování ve věci příspěvku však správní orgán neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) z 3. 2. 2010,

č. j. 3 Ads 77/2009-59; či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104]. Při hodnocení posudku je proto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, stěžejní, že „posudková komise MPSV je při posuzování stupně závislosti [...] povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení.“ Samotná realizace tohoto požadavku pak dle rozsudku NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 Ads 269/2018-29, v praxi spočívá v tom, že se posudková komise „musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky MPSV č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Případnými spornými dílčími aktivitami se posudková komise musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochybnosti o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují. V případě vzniku pochybností či nesrovnalostí mezi podkladovou dokumentací, tvrzeními posuzované osoby a závěry posudkové komise je pak na místě provést osobní vyšetření posuzované osoby. Právě osobní posouzení, byť není obligatorní zákonnou podmínkou, by mělo být v podobných případech pravidlem a současně vhodným způsobem, jak takové pochybnosti vyvrátit (srov. rozsudek NSS z 20. 5. 2015, č. j. 3 Ads 214/2014-25). Nenaplnění výše uvedených požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

10. Úřad práce přiznal žalobkyni příspěvek na péči 800 Kč měsíčně v roce 2013, poté jí byl opět přiznán po soudním řízení správním na základě znaleckého posudku s platností na pět let. Po novém posouzení úřad práce přiznal žalobkyni v roce 2019 příspěvek na péči 880 Kč měsíčně podle posudku OSSZ, který měl stanovenou trvalou platnost. V odvolání žalobkyně žádala vyšší příspěvek na péči. Žalovaný na základě posudku posudkové komise žalobkyni příspěvek na péči odejmul. Především postup žalovaného a posudkové komise soud podrobil následujícímu přezkoumání, a to v rámci žalobních bodů.
11. Podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. schopnost osoby zvládat ZŽP pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.
12. Podle § 1 odst. 4 věty první vyhlášky č. 505/2006 Sb. za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout ZŽP v přijatelném standardu.
13. Pojem „přirozené sociální prostředí“, ve kterém se schopnost zvládat ZŽP posuzuje (§ 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb.) podle § 3 písm. d) zákona č. 505/2006 Sb. zahrnuje rodinu a sociální vazby k osobám blízkým, domácnost osoby a sociální vazby k dalším

osobám, se kterými sdílí domácnost, a místa, kde osoby pracují, vzdělávají se a realizují běžné sociální aktivity.

14. V posuzovaném případě žalovaný uznal žalobkyni nezvládání dvou ZŽP: péče o zdraví a péče o domácnost.
15. Žalobkyně namítala, že se její zdravotní stav nezlepšil a v replice poukázala na to, že nezvládá podle OSSZ i **ZŽP osobní aktivity**. K této ZŽP žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že u žalobkyně nebyly prokázány takové poruchy funkčních schopností, které by objektivně bránily uspokojení této ZŽP. Bylo prokázáno, že žalobkyni navštěvují příbuzní, že žalobkyně ve volném čase sleduje televizní pořady a chodí na procházky se psem. Žalovaný dovodil, že u žalobkyně tedy nebyla zjištěna absence sociálně-vztahového rámce, ani u ní nebyl prokázán závažný smyslově-kognitivní deficit. Žalovaný podotkl, že preventivní dohled druhé osoby nad souvisejícími úkony se u seniora připouští. Pokud jde o vyřizování různých záležitostí, nejde u žalobkyně o každodenní nutnou pomoc. Žalovaný s odkazem na podkladovou dokumentaci uzavřel, že žalobkyně je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat si osobní aktivity, je schopna styku se společenským prostředím, je schopna stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity a vyřizovat si své záležitosti.
16. Posudková komise doplnila, že u žalobkyně nebyla zjištěna psychologickou testací psychická změna a těžká kognitivní porucha, žalobkyně je podle zdravotnické dokumentace a sociálního šetření celkově orientovaná a že závěry sociálního šetření jsou v souladu s údaji o zdravotním funkčním stavu žalobkyně; nebyl zjištěn důvod nezvládání ostatních ZŽP, neboť rozsah duševních, smyslových a tělesných funkčních schopností je dostatečný ke zvládání ostatních ZŽP. Ve zdravotnické dokumentaci rovněž není doloženo trvalé posudkově významné zhoršení zdravotního stavu žalobkyně. Posudková komise dále k ZŽP osobní aktivity a odvolacím námitkám doplnila, že žalobkyně čte, luští křížovky, a vyřizování věcí na úradech a u lékařů není každodenní aktivitou.
17. Podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. za schopnost zvládat ZŽP osobní aktivity považuje stav, kdy osoba je schopna 1. navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, 2. plánovat a uspořádat osobní aktivity, 3. styku se společenským prostředím, 4. stanovit si a dodržet denní program, 5. vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
18. Žalobkyně sama uvedla při sociálním šetření 16. 1. 2019, že ji navštěvují sestry, dívá se na televizi, chodí na procházky se psem, vyřizování osobních záležitostí zvládne, dcera ji doprovází (žalobkyně jezdí věci vyřizovat do X autem, vozí ji dcera). Domácnost opouští denně, chodí na procházky, přístup do domu při sociálním šetření zajistila sama. Žalobkyně uvedla, že tiskopisy a žádosti jí vyplňuje dcera, se kterou bydlí. V domácnosti žije i manžel žalobkyně.
19. Již z vyjádření samotné žalobkyně a zjištění při sociálním šetření vyplývá, že žalobkyně má a udržuje vztahy s rodinou a nebrání jí v tom zdravotní stav. Žalobkyně se věnuje svým zájmům a vyřizování osobních záležitostí rozumí, umí je vyhodnotit a řešit na příslušném místě. Osobní aktivity odpovídají jejímu postavení a místním možnostem (srov. Instrukci náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 ve věci posuzování zdravotního stavu pro účely zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění

pozdějších předpisů, posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči, dále jen „instrukce“). Ostatně, žalobkyně sama k této ZŽP konkrétní námitky nevznesla.

20. Žalovaný neuznal žalobkyni nezvládání **ZŽP tělesná hygiena**. Žalobkyně k tomu v žalobě nic konkrétního neuvedla.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že u žalobkyně nebyly zjištěny takové poruchy funkčních schopností, které by objektivně bránily v uspokojení této ZŽP. U žalobkyně nebyla zjištěna anatomická ztráta horních končetin s nemožností úchopu ani závažný defekt kognice, ani nevidomost nebo těžká slabozrakost či sociální dezintegrace. Žalobkyně může tělesnou hygienu zvládnout s použitím pomůcek, např. sedačky ve vaně, madla či protiskluzné podložky. Za neschopnost zvládat tuto ZŽP se nepovažuje preventivní přítomnost druhé osoby z důvodu posílení jistoty a vyloučení případného rizika pádu u seniorů. Pokud je žalobkyně schopna měnit pozici svého těla, např. ze sedu do stoje nebo přeseďávat z místa na místo, má zachovanou schopnost úchopu i schopnost přidržování se a dosáhne na potřebné věci jako baterie či mýdlo a existuje předpoklad, že zvládne provádět i celkovou hygienu ve sprchovacím koutě s příslušným facilitátorem.
22. Soud zjistil ze záznamu o sociálním šetření, že žalobkyně má vanu, dcera jí pomáhá s přístupem do vany i s mytím vlasů a péčí o nehty. Ranní hygienu zvládne žalobkyně sama.
23. Podle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. za schopnost zvládat ZŽP tělesná hygiena se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
24. Provedené dokazování ani u této ZŽP neosvědčilo, že je zde medicínský důvod pro nezvládání některé z jejích aktivit v přijatelném standardu. Lékařské zprávy citované v posudku posudkové komise žádná taková zjištění neobsahují a jiný stav žalobkyně konkrétně netvrdila, ani neprokázala.
25. Žalovaný neuznal žalobkyni nezvládání **ZŽP oblékání a obouvání** a shodně jako posudková komise v posudku uvedl, že žalobkyně nemá takové poruchy funkčních schopností, které by objektivně bránily v uspokojení této ZŽP. U žalobkyně nebyla zjištěna anatomická ztráta horních končetin s nemožností úchopu ani závažný defekt kognice, ani nevidomost nebo těžká slabozrakost či sociální dezintegrace, tj. neuvědomění si situace a momentálních potřeb. Dohled u seniorů se zde připouští. Problémy s tkaničkami lze řešit facilitačními pomůckami a dále např. obuví se suchými zipy, nazouvací lžící, realizací v poloze vsedě nebo delší časovou prodlevou. Žalobkyni nebyla předepsána speciální ortopedická obuv.
26. Soud zjistil ze záznamu o sociálním šetření, že žalobkyně zvládá oblékání i obouvání sama, potřebuje pomoc s obouváním zimních bot, zouvání zvládne. Výběr oblečení zvládne sama, i manipulaci s oděvy podle denního režimu.
27. K ZŽP oblékání a obouvání soud poukazuje na to, že podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

28. Provedené dokazování ani u této ZŽP neosvědčilo, že některou z jejích aktivit žalobkyně nezvládala z medicínského důvodu v přijatelném standardu a s využitím usnadňujících pomůcek, lékařské zprávy taková objektivně přezkoumatelná tvrzení ani zpochybňující indicie neobsahují. U žalobkyně nebyly zjištěny anatomická či funkční ztráta dolních končetin, těžké funkční postižení páteře s celkovým ztuhnutím a omezením exkurzí hrudníku, praktická ani úplná nevidomost obou očí, ani těžká duševní porucha spojená se sociální dezintegrací, kdy jsou narušeny tyto stereotypy.
29. U **ZŽP stravování** podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
30. Žalobkyně neuvedla nic konkrétního o nezvládání některé z aktivit této ZŽP, ani to neprokázala a nezvládání této ZŽP se nepodává ani z posudku posudkové komise a lékařských zpráv ve spise. Provedené dokazování ani u této ZŽP neosvědčilo, že některou z jejích aktivit žalobkyně nezvládala z medicínského důvodu v přijatelném standardu a s využitím usnadňujících pomůcek.
31. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že u žalobkyně se neprokázaly takové poruchy funkčních schopností, které by jí bránily tuto ZŽP uspokojit. Bylo prokázáno, že žalobkyně je schopna se sama najíst i napít. Žalobkyně má obě horní končetiny, nebyla prokázána ani jejich funkční ztráta (jedné nebo obou). Žalobkyně zvládá výběr jídla, nemá smyslově-kognitivní deficit, který by jí bránil najíst se či napít nebo dělit jídlo na místě konzumace například lžící. Přenos stravy lze realizovat posunem, konzumací na místě přípravy jídla, s pomocí transportního servírovacího stolku nebo s tácem na invalidním vozíku. Schopnost uvařit si jídlo se hodnotí v rámci ZŽP péče o domácnost, která byla žalobkyni uznána jako nezvládaná.
32. Soud zjistil ze záznamu o sociálním šetření, že žalobkyni vozí přes týden dcera obědy ze školy, žalobkyně si jídlo na stůl nachystá sama. Přes víkend vaří dcera, žalobkyně jí pomáhá, zvládne drobnější a lehčí jídlo i uvařit. Žalobkyně zvládne porcovat a krájet jídlo, pití si nachystá sama, zvládne se sama i napít a dietu stanovenou nemá, ani u ní nebyly shledány alergie. Žalobkyně není prakticky ani úplně nevidomá. Žalobkyně nemá těžkou duševní poruchu, spojenou se sociální dezintegrací, kdy jsou narušeny stravovací stereotypy.
33. U žalobkyně nebyla prokázána taková duševní ani tělesná onemocnění, která by znemožňovala provádění některé z citovaných aktivit této ZŽP v přijatelném standardu a přiměřeně jejímu věku ve smyslu citovaných právních předpisů.
34. Žalobní námitky, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a žalobkyně je závislá na pomoci jiné fyzické osoby a že žalobkyně nezvládá namítané ZŽP, soud neshledal důvodné.
35. K rozdílu mezi uznáním závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby v prvním stupni ke dni 27. 11. 2013 (tj. datu vydání rozhodnutí o odvolání v předcházejícím sporu sp. zn. 72 Ad 2/2014) a v nyní posuzované věci soud doplňuje, že předchozí věc soud rozhodoval podle odlišné právní úpravy (před novelami), na základě odlišné zdravotnické dokumentace a podle jiného sociálního šetření. Žalobkyně do zjištěného skutkového stavu

ny ní nevnesla důvodné pochybnosti ani jiný skutkový stav netvrdila, ani neprokázala. Žalobkyně neuvedla konkrétní důvody, pro které byly skutkové právní závěry správních orgánů nesprávné, ani nepředložila lékařské zprávy, které by jiný skutkový a právní stav osvědčily.

36. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které ho podřadily a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl.
37. Soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v něm neměl úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech sociální péče nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 30. června 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně